

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio prima vtrum in Christo fuerit peccatum, vel secundum ordinariam
potentiam esse potuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

appetebat escam, & potum, & somnum, & alia, quæ secundum vestram rationem appetuntur: ut patet per Dam. * id. 3. lib. Ex hoc autem non sequitur, quod in Christo fuit fomes peccati, qui importat concupiscentiam delectabilem, præter ordinem rationis.

Ad tertium dicendum, quod fortitudo spiritus aliquis ostenditur, ex hoc quod resistit concupiscentie carnis sibi contrariantis, sed maior fortitudo spiritus ostenditur, si per eius virtutem totaliter caro comprimatur, ne contra spiritum concupiscere possit. Et ideo hoc competeat Christo cuius spiritus summum fortitudinis gradum attigerat. Et licet non suffluerit impugnationem interiorem ex parte fomitum, sustinuit tamen exteriorem impugnationem ex parte mundi & diaboli: quos superando victoria coronam promeruit.

COMMENTARIUS.

Tertius articulus.

Quamvis peccatum proprie fit in voluntate, fomes autem in appetitu sensitivo, quia tamē fomes ad peccatum inclinat, ideo D. Thom. hunc articulum præcedenti coniungit: & quia effectus fomitum aliquo modo in voluntatem redundat, quia, quatenus appetitu coniuncta est, per illius motus, & affectiones præuenitur, & interdum trahitur, ut rationem præueniat, & contra illam insurgat. Potest autem fomes peccati vel in actu secundo, vel in actu primo considerari, & in actu secundo, significat motum aliquem appetitus, qui rationem & voluntatem liberam anteverit, & ad peccatum inclinat: at vero in actu primo significat ipsum appetitum, seu naturalem inclinationem eius, ita inordinatam, ut interdum possit præuenire voluntatem, & contra rationem insurgere.

Responsio.

Negat ergo D. Thom. in Christo fuisse fomitum, quod duplici ratione confirmat. Prior est, quia habuit omnes virtutes morales omni ex parte perfectas: sed per has virtutes subiicitur appetitus inferiori superiori, & frænatur fomes, & quo hæ virtutes sunt perfectiores, eo est maior hæ subiectio: ergo in Christo, in quo virtutes fuerunt perfectissimæ, ista subiectio integra & perfecta fuit. Quæ ratio in primis intelligenda videtur de virtutibus, non tantum per se infusis, sed etiam de iis, quæ suo genere acquisitæ sunt, quia hæ sunt maxime accommodatæ ad moderandos affectus, & subiiciendum appetitum inferiorem superiori.

Obiectio.

Sed adhuc difficile est, quomodo hæ perfecta subiectio fieri possit per solos inhaerentes habitus, ita ut per solos illos omnino auferatur fomes. Respondet Caietanus hic animam Christi quoad perfectionem virtutis habuisse statum, quem haberent animæ in statu innocentie, & ideo habitus virtutum perfectos, potuisse omnino extinguere fomitum in Christi humanitate, quamquam in Ioanne Baptista, vel in quolibet alio habente naturam vulneratam, non fuerint sufficientes ad præstandum hunc effectum. Sed hoc non sufficit ad explicandam rem, interrogo enim, quæ sit illa perfectio, in qua Christi anima, vel humanitas similis fuit homini existenti in statu innocentie. Nam vel est aliqua intrinseca perfectio ipsi animæ, vel potentie eius inhaerens, & sic esse non potest, nisi qualitas, & consequenter, vel actus, vel habitus virtutum, qui eiusdem rationis, & perfectionis conferri possunt cuilibet homini lapsio: sed omnes illi reuera non sufficiunt ad omnino extinguendum fomitum, & ita frænandum, ut nunquam rationem præueniat, quia appetitus sepe excitatur ab obiecto non applicato per rationem, sed aliunde, antequam ratio advertere possit, quia excitatione facta, ipse naturaliter moveri potest, antequam ratio possit advertere: quæ naturalis operatio non potest per solos habitus corrigi, vel frænari. Unde etiam in statu innocentie, ad tollendum fomitum, præter habitus inhaerentes, fuit

necessaria (ut ego existimo) aliqua alia perfectio, seu specialis Dei providentia, qua ita custodiretur homo, ut non permitteretur appetitus eius moveri, aut excitari, antequam ratio adverteret: ut in i. p. latius tractavi. Vel ergo Caietanus loquitur de hac perfectione status innocentie, & sic potius deberet concedere, hunc effectum non fieri per solos inhaerentes habitus virtutum. Et ita ego existimo, virtutes perfectas fuisse ex natura rei necessarias, & convenientissimas ad hunc effectum, non tamen illas sufficere secundum habitalem tantum perfectionem, ad coniungendam esse, vel actualem aliquam perfectionem, per quam anima sit ita semper actualiter disposita, ut prævenire possit motiones obiectorum sensibilibus: vel certe divinum auxilium, & prævenientem gratiam, qua hoc donum conferatur, ut latius statim in disputatione explicabo. Et propterea D. Thom. non contentus hac ratione, ut concluderet virtutes habuisse in Christo hunc perfectissimum statum, & omnia requisita ad extinguendum fomitum, addidit rationem secundam sumptam ex fine Incarnationis, ad quam fomes nihil posset conferre. Unde cum alias non sit consentaneus personæ Christi, recte concluditur in illo non fuisse.

Solutiones argumentorum clare sunt.

DISPUTATIO XXXIII.

In duas Sectiones distributa,

De defectibus gratiæ, & virtuti contrariis, à Christo non assumptis.

Defectus animæ, de quibus in hac quæstione agit D. Thom. intelligi possunt, vel in ipsa animæ essentia, vel in potentiis eius. Rursus pertinere possunt, vel ad malum culpæ, vel ad malum pœnæ, sub quo omnes imperfectiones, tam intellectus, quam sensus comprehendendo. In essentia autem animæ potest intelligi defectus pertinens ad malum culpæ, quatenus privatio gratiæ, quæ ad hoc genus mali reuocatur, in essentia ipsius animæ esse intelligitur, proprie vero malum culpæ in voluntate consummatur. Et ideo in hac disputatione agendum est de hoc defectu, pertinente ad animam ratione ipsius voluntatis, postea vero de aliis defectibus dicemus: ad malum autem culpæ reuocari potest omnis defectus animæ, qui vel ad peccatum inclinat, vel est quasi proprius, & intrinsecus peccati effectus: ut sunt peccati fomes & habitus vitiorum, qui peccando acquiruntur, de quibus omnibus in hac disputatione dicemus.

SECTIO I.

Virum in Christo fuerit peccatum vel secundum ordinariam potentiam esse potuerit.

Non defuerunt hæretici, qui Christo Domino maculam, aut peccatum imponere ausi sunt, referunt enim Lindan. dialog. 2. Hostius lib. 1. de hæresibus. nostri temporis, Præteol. verbo Antichristi. & Hosius verbo Præmōstratensis, & alij, quosdam hæreticos huius temporis asserere, Christum in Cruce in quodam impatientia, ac desperationis motu incidisse, quos significasse dicunt illis verbis, Deus Deus meus, ut quid dereliquisti me? Caluinus etiam asseruisse fertur, Christum in horto ita fuisse turbatum, & tentationibus agitatum, ut sine spiritu orauerit, dicens: Pater, si possibile est, transseat à me calix iste, & propterea quasi ad se rediens, inordinatam petitionem statim correxerit, suamque voluntatem Patris voluntati subdiderit. Refertur etiam in Concil. Basiliensi. 22. quendam Augustinum de Roma Episcopum Nazarenum dixisse (quævis longe alio sensu) Christum quotidie peccare, quia membra eius quotidie peccant, & ipse vocat delicta sua, peccata suorum membrorum.

Responsio.

Lindan.

Hosius.

Præteol.

Caluinus.

Conc. Basili.

August. de Roma.

Dico primo, in Christo Domino nullum unquam fuisse peccatum. Est de fide, & de originali probatur Luc. 1. *Quod ex te nascetur Sanctum, vocabitur Filius Dei.* Est enim ibi sermo de nativitate in vero: fuit ergo Christus ab ipsa conceptione sanctus. Ad quod confirmandum adduci possunt omnia, quibus supra probavimus Christum ab instanti suæ conceptionis gratia plenum extitisse. Et ratio est, non solum quia ab illo instanti ille homo fuit verus Deus, sed etiam, quia conceptus fuit de Spiritu sancto, neque ab Adamo per feminalem rationem descendit, ut recte D. Thom. hic ad 2. ex August. lib. 10. Genesi ad litteram. cap. 19. & in Enchirid. cap. 41. & lib. 5. contra Julian. cap. 9. De actuali, quod in Christo locum non habuerit, sunt expressa testimonia, Ioan. 8. *Quæ ex vobis arguet me de peccato?* & ad Hebr. 4. *Non habemus Pontificem, qui non possit, compati infirmitatibus nostris, tentatum per omnia pro similitudine abique peccato,* & ca. 9. *Semper ipsum obtulit immaculatum Deo,* &c. 1. Petr. 2. *Qui peccatum non fecit, nec iniquitas est dolus in ore eius.* Ex quo loco colligitur etiam August. supra, in Christo non fuisse originale peccatum. Denique 2. ad Corinth. 5. *Eum, qui non novit peccatum, pro nobis peccatum fecit, id est, hostiam pro peccato,* ut cum Ambrosio exponit hic D. Thom. citans illud Osee 4. *Peccata populi mei comedit, id est, oblationes pro peccatis, vel aliter, Pro nobis peccatum fecit, id est, induit illud Christus similitudine carnis peccati, ut de peccato damnaret peccatum, ut dicitur ad Roman. 8. exponente August. 14. contra Faust. cap. 4. & 5. Secundo definitur hoc in Concil. Ephesi. canon. 10. ubi tradit, Christum obtulisse sacrificium pro peccatis nostris, non pro suis, quia illa non habuit idem Concil. Lateran. sub Martino 1. can. 5. & alia Concilia questione precedenti citata, sicut affirmant Christum assumptisse naturales, & irreprehensibiles defectus corporis: ita negant assumptisse culpabiles animæ defectus. Vnde August. Epist. 99. dicit, animam Christi nec mortificatam peccato, nec damnatione punitam fuisse. Alia vero testimonia Sanctorum in sequenti sectione referam. Tercio sunt rationes eui dentes ex dignitate personæ, ex plenitudine gratiæ, ex statu beatitudinis, quem in anima habuit à principio conceptionis. Tandem ex fine incarnationis, qui est destructio peccati, vnde ad Hebr. 7. dicitur, *Oportebat, ut nobis esset Pontifex sanctus, innocens, impol-lutus, segregatus à peccatoribus, & excelsior cæli factus.* Deinde fuit etiam finis incarnationis, veram & supernaturalem doctrinam, ipsique peccato contrariam tum verbo tum exemplo persuadere: & ita maxime oportuit, talis doctrinæ prædicatorem esse summam innocentiam, & virtute præditum, & ideo ipsemet Christus, ut concluderet, *Si veritatem dico vobis, quare non creditis mihi?* præmisit, *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Et Petrus cum dixisset, *vobis relinquo exemplum, ut sequamini vestigia eius,* addidit, *Qui peccatum non fecit.* Dices. Etiam debuisset dare exemplum penitentis peccatoribus. Respondet bene D. Thom. hic ad 4. Christum dedisse peccatoribus perfectissimum penitentis exemplum, voluntarie penam pro peccatoribus sustinendo, & pro illis satisfaciendo. Adde, etiam dolendo de alienis peccatis propter sincerum, & perfectum Dei amorem, eaque detestando, ut pote Dei iniurias, atque offensiones. Ita enim præbuit exemplum penitentis, secundum id, quod in ea perfectissimum est sine respectu ad proprium peccatum, quod pertinet ad imperfectionem.*

Dico secundo, secundum legem ordinariam non potuisse in Christo esse peccatum. Est etiam certa sine controuersia inter Catholicos, & sequitur ex precedenti: tum, quia secundum legem ordinariam non potuit Christus non esse plenus gratia, & beatus secundum animam: tum etiam, quia constat fuisse legem Dei statutam, ut in Christo nullum

permitteretur peccatum, quod donum ita connaturale illi est, & debitum ratione unionis, ut saltem secundum ordinariam potentiam illi negari non potuerit.

Ad hæreticos ergo respondetur, primum stultissimum esse impatientiam, vel desperationem colligere ex verbis illis, *Deus Deus meus ut quid dereliquisti me?* quomodo enim esset impatiens, qui summa voluntate, & charitate patiebatur? aut quomodo desperaret, qui Deo fruebatur, certusque erat de sua gloria, & resurrectione, quam sæpe prædixerat, nulliusque peccati conscius erat? Duobus ergo modis verba illa à Patribus exponuntur, primo ut Christus in persona suorum membrorum locutus sit: ut supradictum enim Christus verba Psal. 21. qui incipit, *Deus Deus meus respice in me,* cuius verba supra circa textum D. Tho. in hunc modum ex Patribus exponebamus, & hunc sensum habet Damasc. lib. 3. de Fid. cap. 34. & Leo Papa serm. 16. de passione circa finem, & toto serm. 14. August. dicta Epist. 120. cap. 6. Secundo recte intelligi potest, Christum quoad hæc verba in propria persona esse locutum, ipsum autem derelinqui à Patre, ut Leo etiam exponit, nihil aliud est, quam non fuisse exauditus; cum in horro orauerat: vel derelinqui fuit priuari omni consolatione in inferiori portione, ita ut sicut peccator derelinquitur quoad culpam, quado priuatur auxilio ad restituendum culpæ, ita Dominus derelictus dicitur quoad penam, quia destitutus fuit omni ope ad illam leniendam. Ita fere Orig. homil. 35. in Matth. & Cyril. Alexand. lib. 1. de Fid. ad reginas circa princip. qui recte aduertit, verbum illud, *Ut quid non fuisse dubitantis, sed dolentis:* sicut Exod. 32. *Quare irasceris Domine?* & Psal. 44. *Quare me repulisti?* Quo sensu facile constat, non fuisse verba illa dicta ex aliqua inordinata, vel indeliberata affectione, vel impatientia: sed summa potius sapientia, & virtute, quia Christus permittit naturæ inferiori, ut suum dolorem ostenderet, ut ad naturæ veritatem, tum etiam ad doloris acerbiteratemonstrandam. Addit etiam Tertull. lib. cōtra Praxe. num. 21. illa verba esse dicta ad ostendendam diuinitatem ipsam immunitem, ac liberam omni penæ permāssisse. Omitto, Hilarium, & Ambrosium, tertium indicare, in eo momento corpus Christi esse separatam à diuinitate, atque ita derelictum: hoc enim intolerabilem continet errorem, quæ infra suo loco confutabimus, & illos Patres pie exponemus.

Deinde non minus stulte, & impie errant hi hæretici, defectum aliquem, vel ordinationem exoratione in horto facta colligentes: nam, ut infra q. 18. dicemus, eis verbis solum ostendit Christus naturalem affectum suum, quod per se malum non est. Nec vero verba ipsa aliquid inordinatum præ se ferunt, cum nihil aliud contineant, quam subiectionem, & conformitatem ad Patris voluntatem: hoc enim significat verbum illud, *Si possibile est, scilicet secundum diuinum beneplacitum, quod alius Evangelista dixit, Pater si vis, transfer calicem hunc à me,* &c. Quapropter recte dixit Iustinus Martyr dialog. contra Triphonem in illa oratione impletam esse prophetiam David. Psal. 21. *Clamabo per diem, & non exaudies, & nocte, & non ad insipientiam mihi, nam licet Christus ita tunc orauerit, ut exauditus non fuerit, quia non efficaciter volebat, quod orabat: nihilominus non ad insipientiam illi impetrata est illa oratio, quæ ex summa potius sapientia, & perfecta ratione profecta est. Ad quod propositum optime explicat figuram de Iephre, & filia virgine ab illo immolata Prosper lib. de Promissionib. & prædictio. Ingnib. Dei, part. 4. cap. 20.*

Ad aliam denique locutionem illius Episcopi Nazareni, quamquam re ipsa contraria non sit veritati à nobis positi, tamen scandalosa est, & merito damnata in dicto Concil. Basiliensi: cum enim membra Christi non peccent, ut membra eius, neque iuxta

D. Thom.
August.

Ioann. 8.
Hebr. 4. 9.

1 Petr. 2.
August.

2. Cor. 5.

Ambros.
D. Thom.
Osee 4.

Roman.
August.
Conc. Eph.

Conc. Lat.

August.

Hebr. 7.

Obiectio.
Responsio.
D. Thom.

consilium eius, sed potius ab illo recedendo: non potest Christus dici peccare, quia illa peccat. Et quamvis per quandam metaphoram dicantur peccata membrorum esse Christi, quoad obligationem satisfaciendi pro illis, non tamen quoad commissiōnem, seu perpetratiōnem eorum, & ideo nullo modo potest dici Christus in membris suis peccare, sed potius expellere, & abolere peccata.

SECTIO II.

Virum de absoluta potentia Dei possit esse peccatum in Christo, seu in humana natura verbo unita.

Arius, cum errauerit asserendo, Verbum Dei esse creaturam, consequenter errare potuit, faciendo Christum capacem peccati, etiam ut est Verbum Patris, ut refert Nicephor. lib. 4. hist. cap. 5. Nos autem supponimus esse verum Deum, in quem peccatum non cadit, & ideo non dubitamus de voluntate diuina Christi, sed de humana. Quam etiā supponimus secundum se esse capacem peccati, si Verbo non esset unita, vel certe si ab illo dimitteretur, & donis gratiæ, & beatitudinis priuaretur. Est ergo quæstio de illa voluntate unita Verbo, an perseuerante vnione, ex vi illius impeccabilis sit.

In qua est quorundam Theologorum sententia, non repugnare Deum peccare per assumptam naturam, cuius præcipuus autor est Durand. in 3. dist. 12. quæst. 2. Tribuitur etiam Scoto ibidem, & distinctio. 2. q. 1. quatenus dicit, Christum ratione beatitudinis non potuisse peccare, non tamen ex vi solius vnionis: unde cum alias sentiat posse humanam naturam assumi sine beatitudine, consequenter videtur sentire, non implicare contradiotionem, naturam assumptam manere peccabilem. Et idem sentit Gab. distinct. 2. & 13. q. 1. Quamuis in modo loquendi differat, quia negat in eo casu esse concedendum, Deum peccare, quod quam constanter dictum sit, infra videbimus. Argumenta pro hac sententia solent multa congeri, sed vnum est, in quo tota difficultas consistit, scilicet quod humanitas ex vi solius formalis vnionis non redditur sapientior, nec potentior, ut supra ostensum est: posset autem illa humanitas assumi sine vilo dono superaddito præter vnionem, ergo tunc ille homo esset non minus ignorans, quam ceteri, nec minus fragilis ad operandum ex ignorantia, vel ex inconsideratione, aut passione, per liberam voluntatem humanam, ergo posset peccare: nam tota radix seu potentia peccandi posita est in illis imperfectionibus.

Dico tamen primo. Impossibile est Christum Dominum, seu Deum per assumptam humanitatem, aut quancunque aliam creaturam intellectualem Verbo hypostatice unitam aliquod actuale peccatum committere. Hanc conclusionem adeo veram existimo, ut contraria neque sine temeritate, neque sine quadam impietatis specie defendi posse videatur. Primum enim alij omnes Theologi, tanquam fere certam, illam affirmant cum Magistro in 3. distinct. 12. vbi D. Thom. quæst. 1. artic. 2. Bonauent. & Ricar. artic. 2. quæst. 1. & 2. Palud. quæst. 2. Capreol. quæst. 1. Almay. distinctio. 1. quæst. 2. Dionys. Cisterciensis in 3. quæst. 3. artic. 2. Hugo de san. Viç. lib. 2. de Sacrament. part. 1. cap. 7. Citari etiam possunt Alenf. quæst. 7. memb. 2. q. 11. & 12. membr. 1. Henri. quodlib. 6. quæst. 6. & Marfil. in 3. quæst. 3. art. 2. in 4. part. & quæst. 9. art. 3. & Picus Mirand. in Apologia quæst. 4. quatenus dicunt, de potentia absoluta non potuisse assumi humanitatem sine gratia habituali, & beatitudine animæ: quanquam enim hoc falsum sit, tamen ex illo principio consequenter in præsentis questione sentire tenentur, Deum hominem peccare non posse.

Quod secundo, & præcipue probatur ex cōmuni Patrum traditione, asserentium voluntatem hu-

manam per vnionem ad Verbum factam esse impeccabilem. Primo indicatur VI. Synod. act. 8. vbi refertur Athanas. serm. 2. contra Apollinaria. & habetur in lib. de Incarnat. satis post med. cum enim Apollinarius negaret esse in Christo animam, & voluntatem humanam, ne concedere cogeretur illum esse capacem peccati: responderet Athanas. nihil esse timendum, quia per ipsam assumptionem illa voluntas impeccabilis facta est, unde idem Athanas. serm. 2. contra Arianos satis post med. vocat Christum, per se sanctum, & Dominum sanctificationis: & natura sua iustum, & immutabilem ad malum, & in hoc dicit superasse primum hominem, & angelos: & ad hoc accommodat verba illa Psal. 44. *Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem, propterea vnxit te Deus, Deus tuus oleo latitiae præ consortibus tuis, intelligens per illam vnctionem, ipsam vnionem hypostatice: & illam particulam, Proprieta, significare habitudinem causæ finalis, ut sensus sit: Ideo te vnxit Deus hoc singulari, & ineffabili modo, ut omnino diligeres iustitiam, & odio haberes iniquitatem, nec posses ab hac virtutis rectitudine declinare.* Secundo in eadem VI. Synod. act. 17. citatur Greg. Nazian. orat. 36. num. 46. qui dicit, voluntatem humanam Christi ita fuisse deificatam per vnionem ad Verbum, ut non posset diuinæ repugnare. Tertio Cyril. Alexan. dialog. 6. de Trinit. vocat Christum incapacem peccati, & lib. de Fide ad Theodol. non longe à principio dicit animam Christi per vnionem ad Verbum factam esse superiorem omni peccato, & immutabilem. Quarto, Chrysostomus in c. 7. Iai. tractans verbum illud. *An equam scias paruulus, &c.* inquit, qui aliorum tollit peccata, & vique immunus est omni peccato, nec peccare potest, & infra dicit. Paulum tribuere Christo, & ad id quod in hoc est, liberrimam immunitatem omni peccato, seu impeccabilitatem, quam dicit esse proprietatem Dei: & Hieronymus dialog. 2. contra Pelagianos, solum Deum dicit esse *ἀσώματος*, id est, impeccabilem, quāquam etiā hæc vox, interdum personam innocentem significare soleat, ut constat ex Damasc. lib. 2. de Fid. cap. 12. Quinto, Basil. Episto. 65. dicit Christum abiicisse omnes prauas affectiones, tanquam diuina maiestate indignas. Quæ ratio de omni peccato, & in omni possibili statu procedit. Sexto, clarius Epiph. in Ancorato non longe à fine, dicit contra Apollinaria. Christum in se assumpsisse animam, & carnem, quæ ipse in se continuit non diuisa ad malitiam, & infra dicit, si Christus superne, id est, secundum diuinitatem, est perfectus, & verax, etiam inferne, id est, in humanitate. Unde infert, si in humanitate inuenta esset culpa, vel in diuinitatem ipsam esse refundendam, vel certe diuinitatem non perfecte in humanitate habitare. Septimo Origen. 2. Periar. cap. 6. ita veritatem hanc explicat, *Ferrum natura sua capax est caloris, & frigoris, si tamen semper intra fornacem ignis contineatur, dici poterit incapax frigoris: sic, inquit, beatissima Christi anima in Deo semper existens, quidquid agit, quidquid intelligit, Deus est, & ideo inconuertibilis est, & immutabilis, quæ inconuertibilitatem ex Dei Verbi vnione indeficienter ignita possedit.* Octauo indicauit hoc ipsum Irenæus. lib. 3. cap. 5. dicens, Christum non potuisse metiri, quia erat ipsa veritas, quæ ratio seruata proportionem, in omni peccato procedit. Nono refertur potest Dionys. cap. 3. de Cœlesti hierarch. par. 3. circa finem, vbi dicit, oportere nos diuinam Christi in carne vitam intueri assidue, & sanctam ipsius impeccantiam, seu impeccabilitatem imitari. Decimo, Dionys. Alexandrinus, in Episto. contra Paul. Samosat. circa finem, de Christo dicit, *Nisi esset, Deus, non posset esse alienus a potestate peccandi, sentit ergo, quia est Deus, ideo illam potestatem peccandi (quæ potius impotentia dicenda est) ab illo esse alienam: unde infra dicit, natura em illi esse virtutem, & iustitiam, & non aduentitiam, sicut alijs hominibus.*

Memini

Nicephor.

Durand.
Scoto.

Gab.

Magister.

D. Thom.

Bonau.

Ricar. d.

Palud.

Capreol.

Almay.

Dionys.

Cister.

Hugo.

Viç.

Alenf.

Henri.

Marfil.

Picus.

Mirand.

VI. Synod.

Psalm. 44.

VI. Synod.

Greg. Nazian.

Cyril.

Hieroni.

Damasc.

Basil.

Epiph.

Orig.

Irenæ.

Dionys.

Dionys.

Alexand.